चन्ताम्। अहश्च रात्रिश्च। कृषिश्च वृष्टिश्च। त्विषिश्चाप-चितिश्च॥ ८॥ आपश्चौषधयश्च। ऊर्क् च सूनृता च। ताभ्या दीक्षमाणमनुदीक्षन्ताम्" इति। येयं 'पृथिवी', सा 'दीक्षा' या निष्पादकत्वात् दीक्षा, 'तया' पृथिव्यात्मकया, 'दीक्षया', 'अग्निः', 'दीक्षितः' संस्कृतः, अग्नेःसंस्कारिकया 'तया दीक्ष-या', हे यजमान त्वां 'दीक्षयामि'। एवमन्तरिक्षद्युदिगो-षधिवाग्दक्षु योज्यं। हे यजमान 'दीक्षमाणं' संस्कारभाजं, 'त्वां', 'अनु', 'पृथिवी', देवता 'दीक्षतां' संस्कारयुक्ता भवतु। एवमन्तरिक्षादिष्वपि योज्यं। अहराद्यभिमानिनोदेवताश्च 'दी-क्षमाणं त्वाम् अनुदीक्षन्तां'॥

(७) यदुक्तं सूत्रकारेण, 'पुरस्तात् दीक्षणीया आहवनीयं यजमान उपतिष्ठत' इति। तत्र मन्त्रमाह। "स्वे दक्षे दक्ष-पितेह सीद। देवानाꣳ सुम्नो महते रणाय। स्वासस्थ स्तनुवा सं विशस्व। पितेवैधि सूनव आसुषेव। शिवो मा शिवमाविश। सत्यं म आत्मा। श्रद्धा मेऽक्षितिः॥ ९॥ तपो मे प्रतिष्ठा। सविताप्रसूता मा दिशो दीक्षयन्तु। सत्यमस्मि" इति। हे अग्ने त्वं 'स्वे' स्वकीये, 'दक्षे' प्रवृद्धे स्थाने, 'इह' कर्म्मदेशे, 'महते रणाय' अत्यन्तरमणार्थं, 'सीद' उपविश। कीदृश-स्त्वं, 'दक्षपिता' दक्षस्य कुशलस्य यजमानस्य पालयिता, 'देवा-नां', 'सुम्नः' सुखहेतुः, 'स्वासस्थः' शोभनासनस्थितः, 'तनुवा' शरीरेण, 'संविशस्व' सम्यगिह प्रविश, 'सूनवे' 'पितेव' यथा पुत्राय पिता सुखहेतुस्तद्वत्, 'आसुषेव एधि' सर्व्वतः सुखेन